412 DAGEN

412 DAGEN

Wat mijn gevangenschap mij leerde over vervolging, volharding en het Koninkrijk van God

TORBEN SØNDERGAARD

De bijbelteksten in dit boek zijn overgenomen uit de Nieuwe Bijbelvertaling (NBV en NBV21), tenzij anders staat aangegeven.

412 DAGEN

Copyright © 2024 Torben Søndergaard. This book was first published in English under the title *412 Days* by The Last Reformation Books.
Copyright Nederlandse uitgave © 2026 Uitgeverij Gideon
Auteur: Torben Søndergaard
Vertaling: H.P. de Graaf
Redactie: Uitgeverij Gideon
Vormgeving omslag en binnenwerk: Jonathan Reining, Jore ontwerp
Coverfoto: Ever Calamaco
Fotoverantwoording: alle gebruikte foto's zijn eigendom van The Last Reformation
Jaar van uitgave: oktober 2026

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland
www.gideonboeken.nl
www.thelastreformation.com

ISBN: 9789059993372
NUR: 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen – zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. This book contains material protected under International and Federal Copyright Laws and Treaties. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the author, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other non-commercial uses permitted by copyright law.

Inhoud

Voorwoord – Sebastiaan van Wessem *7*

Inleiding – Van cel N, celblok B6 *13*

1. Bereid Mijn volk voor *23*
2. Aankomst in Amerika *35*
3. Tijd om wakker te worden *41*
4. Een vol leven *49*
5. Er komt een verschuiving aan *59*
6. Je wordt vastgehouden! *68*
7. Isolatie *76*
8. Apollos *86*
9. De droom *96*
10. De waarheid groeit *107*
11. God stort Zijn Geest uit in de gevangenis *118*
12. Celgroepen *127*
13. De vervolging begint *134*
14. Het leven buiten *145*
15. Mijn God, mijn God *156*
16. Openbaring *168*
17. Het evangelie *177*

18. Het Koninkrijk *189*
19. Het kruis en de redding *201*
20. Vrijheid achter tralies *217*
21. Goed gedaan *228*
22. Lene zit ook vast *239*
23. Geloof en hoop *251*
24. Heb elkaar lief *261*
25. Bedreiging voor de nationale veiligheid *276*
26. Kijk uit! *286*
27. Onze strijd *299*
28. Gods plan, Gods wil *314*
29. Eindelijk vrij *327*
30. Die dag kwam eindelijk *337*

Nawoord – De weg die weinigen gaan *348*
Lene Søndergaard *358*
Torben Søndergaard *362*
Bijlage – Meer weten *364*
Eindnoten *365*

Inleiding

Van cel N, celblok B6

Welkom in dit bijzondere boek. Ik heb al verschillende boeken geschreven, maar nooit eerder zoiets als dit. Ik schrijf op papier, met een veiligheidspen (die kan buigen zodat ik er niemand pijn mee kan doen), terwijl ik op het onderste bed van een stapelbed zit in cel N, celblok B6, in het Baker County Detention Center in Macclenny in Florida.

Op dit moment zit ik al meer dan negen maanden opgesloten, om precies te zijn 278 dagen. Mijn cel is tweeënhalf bij vier meter. Er staat een stapelbed tegen de muur, en er is een metalen toilet met een wastafel aan de ene kant en een douche aan de andere kant. Het is ook de bron van het lauwe water voor mijn koffie en de plek waar ik mijn kleren was. Ik breng bijna 22 uur per dag door in mijn cel, zoals nu, terwijl ik dit schrijf.

Ik heb geen flauw idee wat er met me gaat gebeuren of wanneer ik vrijkom.

Een paar dagen geleden vertelde de ICE-functionaris[1] die mijn zaak behandelt me dat ze mijn paspoort nodig hadden, zodat ze me indien nodig konden uitzetten. Hij denkt dat ik hier nog een paar maanden zal zijn en dan zal worden uitgezet naar Denemarken. Maar we zullen zien wat er gaat gebeuren.

Volgens mijn juridische team heb ik een uitstekende asielzaak, maar zij hebben ook nog nooit zoiets meegemaakt: al die leugens, en de energie die de vijand erin steekt om mij hier te krijgen en te houden.

'Torben, de vijand haat je echt,' zei een van de teamleden een paar dagen geleden.

Mijn situatie is in veel opzichten ongekend.
Mijn vijand wil me vernietigen. Hij wil dat ik stop met het verkondigen van het evangelie en doet er alles aan om een einde te maken aan mijn bediening. Maar ik weet dat God alles onder controle heeft, en ook als ik lijd ligt Gods hand over alles wat er gebeurt. Zo was het ook bij Jezus, toen Hij leed aan het kruis door toedoen van de vijand. God had nog steeds de regie. De vijand dacht dat hij de overwinning had behaald, maar het werd zijn nederlaag.
Ik geloof dat in mijn situatie hetzelfde zal gebeuren.
Mijn geloof berust niet op wat mijn ICE-functionaris, mijn juridische team of de vijand zegt. Mijn geloof is in God; Hij heeft altijd het laatste woord. Dit is de heftigste tijd die ik ooit heb meegemaakt. Maar tegelijkertijd is het ook de tijd die me het meest heeft veranderd. Ook al is het soms loodzwaar geweest, er waren ook heel veel mooie momenten.
Ik heb meerdere keren in mijn leven veertig dagen gevast. Iedereen die weleens een lange vastenperiode heeft geprobeerd, weet hoe moeilijk dat is, maar weet ook hoe geweldig en vruchtbaar het kan zijn. Hier in de gevangenis zijn is als zo'n lange vastenperiode. Ik ben nu op mijn 278e dag en ik weet nog niet wanneer het zal eindigen.
Vasten is zwaar. Heel vaak heb ik een vasten moeten afbreken. Vaak begon ik eraan met het idee het veertig dagen vol te houden, maar veranderde ik dan van gedachten. Dan hield ik het maar twintig of dertig dagen vol – soms maar een paar dagen – omdat het gewoon te zwaar was en de verleiding te groot. Nu ik hier gevangenzit, begrijp ik dat ik het karakter en de vastberadenheid niet had die ik nodig had om die vastenperiodes af te maken.
Maar deze keer is het anders: ik heb de optie niet om af te haken. De afgelopen negen maanden was de druk vaak te groot voor me.

Ik heb vrienden vaak aan de telefoon verteld dat als ik met een telefoontje had kunnen zorgen dat ik hier weg was, ik allang de telefoon zou hebben gepakt en zou hebben gezegd: 'We stoppen ermee, laten we er nu mee stoppen, ik geef het op.'
Maar nu er weken voorbij zijn gegaan en die langzaam maanden zijn geworden, zie ik Gods hand ook hierin, en zie ik hoe Hij mij aan het veranderen is. Diverse puzzelstukjes vallen op hun plaats en ik weet dat God alles onder controle heeft. Dit stelt me in staat om de wedstrijd die voor me ligt te blijven lopen.
Ik heb profetische woorden van buiten deze gevangenis gekregen, die me hebben geholpen. Iemand van buitenaf zei dat hij een krachtige droom over mij had gehad nadat ik hier anderhalve maand had gezeten. Die droom heeft me hier veel hoop gegeven. Iets meer dan een maand daarna kwam er nog een duidelijk profetisch woord tot me, in opnieuw een donkere tijd. Aanvankelijk begreep ik het niet helemaal, maar naarmate de weken en maanden verstreken, kwam er steeds meer van het profetische woord uit, stukje bij beetje. Toen de gebeurtenissen zich ontvouwden, begon ik te zien hoezeer Gods hand over alles heen ligt; dat Hij mij hierheen had gestuurd en dat Hij Degene is die mij zal vrijlaten zodra Hij in mijn leven heeft gedaan wat Hij wil doen. Ja, deze zaak is veel groter dan mij alleen, en ik weet dat God voor alles een perfect plan heeft.
Door hier te zijn en Gods hand aan het werk te zien, leer ik veel over geloof, hoop, lijden en volharding. Ook al is de druk soms immens, vooral op de momenten dat mijn gezin het moeilijk heeft en mijn vrouw zwaar onder vuur ligt, toch ben ik God dankbaar dat Hij me hierheen heeft gestuurd. Ik weet dat Hij alles onder controle heeft. Dus hier ben ik, in veel opzichten een ander mens dan ik negen maanden geleden was.
God heeft mij vanuit Zijn Woord zoveel waarheid geopenbaard,

en ik heb hier bijzondere dingen meegemaakt, waarin het leven van medegevangenen is veranderd doordat ze bevrijd werden en gedoopt in Christus. Nog maar een paar dagen geleden kwam er een moslim mijn cel binnen en keek me aan.
'Torben, wat is er met jou?' vroeg hij.
'Je straalt over je hele gezicht,' zei hij, met een soort eerbied in zijn stem.
Ik aarzelde, niet zeker hoe ik moest reageren. Voordat ik de kans kreeg iets te zeggen, ging hij verder: 'Ik weet niet wat het is. Je bent bij God geweest.'
Hij wist waar de glorie vandaan kwam; hij zag het aan me. Hij begreep dat het kwam door de tijd die ik hier alleen met God had doorgebracht.
De dag erna kwam hij terug en zei: 'Torben, waarom ben je zo blij? Je zou niet blij moeten zijn met alles wat er met je gebeurt. Waarom ben je zo blij?'
Voordat ik de kans kreeg om hem te antwoorden, ging hij verder: 'Ja, ik weet waarom. Je leest Gods heilige woorden,' zei hij, wijzend naar de Bijbel op mijn bed. Ik vroeg of hij hem wilde lezen, maar hij zei: 'Nee, dank je.' Maar de volgende dag kwam hij terug en haalde hij een van mijn Bijbels om te lezen.
Dit is de realiteit: ik ben bij God geweest op een manier zoals ik nog nooit bij Hem ben geweest, en God is hier op zoveel manieren aan het werk. Als iemand zoveel tijd alleen in zijn cel doorbrengt met het Woord van God, met God in gebed, dan verandert dat hem. Een derde van het Nieuwe Testament is in de gevangenis geschreven, en als je in de gevangenis zit en het leest, komt het tot leven op een manier zoals nooit tevoren.
Nadat ik het Woord had gelezen en bestudeerd zoals nooit tevoren, sprak God en gaf Hij me een nieuwe serie lessen over het Koninkrijk van God. Terwijl ik dit schrijf, heb ik 24 lessen

afgerond, die zullen verschijnen zodra ik vrij ben. Het begint in Eden in het boek Genesis en eindigt in Eden in de laatste hoofdstukken van het boek Openbaring, met de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.

Dit nieuwe onderwijs zal veel mensen zegenen, bevrijden en voorbereiden op wat komen gaat. Zodra ik klaar was met het onderwijs vroeg ik: 'God, wat nu?'

En toen zei Hij tegen me: 'Nu begin je met het schrijven van een boek.'

Het was een verrassing voor me. Ik zag het niet aankomen, maar ik werd er heel enthousiast van, en dus zit ik hier nu, schrijvend aan jullie allemaal.

Ik weet niet hoe lang dit boek zal worden; ik weet niet precies wat ik moet schrijven, dus ik begin met één hoofdstuk tegelijk.

Ik weet ook niet wat er met me zal gebeuren of wanneer ik word vrijgelaten. Of ik nu een paar hoofdstukken hier in mijn cel schrijf, vrijkom en de rest buiten de muren van deze gevangenis schrijf – het maakt me niet uit. Als God hier nog meer voor me te doen heeft voordat ik vrijkom, dan onderwerp ik me aan Zijn plan. Ik weet veel dingen niet, maar ik weet dat God alles onder controle heeft. Ik moet dit boek schrijven, en ik weet dat God het zal gebruiken om veel mensen wereldwijd te veranderen.

Eerlijk gezegd ben ik er meer dan klaar voor om deze plek te verlaten. Elke dag droom ik ervan om hier weg te komen en bij mijn gezin te zijn. Maar God weet het beter. Zes maanden geleden was ik er klaar voor om te vertrekken, maar het gebeurde niet. Ik heb mensen horen praten over mij en over waarom ik mijn asielaanvraag niet gewoon intrek. Ze hebben gehoord dat ik dan meteen vrij ben om te vertrekken.

Ik wou dat het zo eenvoudig was, maar dat is het niet. Ten eerste: als ik mijn asielaanvraag intrek, kom ik vrij, maar niet vandaag

of morgen. Ook dan duurt het nog enkele weken of maanden, en daarna mag ik jarenlang de Verenigde Staten niet meer in. Bovendien heb ik al die tijd geloofd dat ik eerder vrij zou komen door vast te houden aan mijn rechten, aan de waarheid, en door te strijden in plaats van toe te geven.

Ik weet nu, terugkijkend, dat als ik op de eerste dag had opgegeven, ik waarschijnlijk al vrij had kunnen zijn. Maar ik heb nooit het gevoel gehad dat dat een optie was en, nogmaals, ik had nooit gedacht dat ik hier zo lang zou zijn. Het was steeds: 'Binnenkort, heel binnenkort kom je vrij.'

Een andere reden om mijn aanvraag niet in te trekken is dat ik echt niet weet wat me daarbuiten te wachten staat. Ik zie geen enkele mogelijkheid om terug te keren naar Denemarken en daar verder te gaan met mijn bediening. Vergeet niet dat er een reden was dat ik hierheen kwam om asiel aan te vragen, en nu zijn er ook nog al die leugens en de corruptie waartegen ik strijd – het is allemaal erg ingewikkeld.

Ik weet niet wie hier allemaal achter zit, en daarom moet ik voet bij stuk houden en strijden om mijn naam te zuiveren van al deze valse beschuldigingen. Ja, dit gaat nu over zoveel meer dan mijn asiel. Ja, dit is ook veel groter dan 'alleen maar' mijn leven. Ik heb het gevoel dat ik strijd voor iedereen die na mij komt, en daarom kan ik niet opgeven.

Maar de belangrijkste reden waarom ik niet zomaar kan opgeven is natuurlijk God. Als God zou willen dat ik mijn zaak intrek en hier stop, zou ook mijn vlees niets liever willen, want ik verlang er zo naar dat dit ophoudt. Hoe fijn zou het zijn om deze plek te verlaten en weer bij mijn gezin te zijn. Maar zo is het niet. God heeft me die mogelijkheid niet gegeven, en ik moet strijden voor jullie allemaal.

God wil dat ik standvastig blijf in de waarheid en niet zomaar

opgeef – hoe moeilijk dat vaak ook is. En zoals ik al eerder heb gezegd: ik zie Gods hand overal in. Dat kan ik vandaag echt zien. Ik ben God eeuwig dankbaar dat ik zes maanden geleden niet ben vrijgekomen. Ik wilde vrijkomen, maar ik zie nu dat ik er niet klaar voor was. Ik zou vol angst en bezorgdheid naar buiten zijn gekomen. Ik zou tegen al Gods kinderen hebben gezegd: 'Wees voorzichtig, en kom niet in de gevangenis! Wees voorzichtig, laat dit niet met je gebeuren!'

Ik zou iedereen alleen maar angstig hebben gemaakt; het zou niemand buiten deze muren hebben geholpen.

God heeft me over lijden geleerd, en over veel andere dingen die ik moest leren, op een manier waarop dat anders nooit was gebeurd. Nu kan ik jullie uitnodigen om met mij mee te gaan op deze reis, om te luisteren naar de waarheid die God aan mij heeft geopenbaard. Ik bid dat het diep in je leven zal doorwerken en je zal voorbereiden op wat er komen gaat.

Dit boek staat vol met het Woord van God. Hoe mooi getuigenissen ook zijn, we moeten bouwen op het Woord van God.

Het Woord van God is ons stevige fundament, en het is door het Woord van God dat wij staan.

Het is het Woord van God dat ons geloof doet groeien. En we hebben geloof nodig, samen met hoop en volharding, om de wedstrijd die voor ons ligt te volbrengen, vooral in de tijd waarin we leven.

Ik hoop en bid dat dit boek boeiend zal zijn om te lezen en je een dieper inzicht zal geven in mijn bizarre reis, zodat je sterk staat en standvastig blijft in de dagen van beproeving en verdrukking die volgens de Bijbel over de hele wereld zullen komen. Ik weet dat God mij geroepen heeft om als pionier voorop te gaan en een weg te bereiden voor anderen – ja, om de weg beter begaanbaar te maken voor wie later volgt.

Op dit moment wordt de vervolging slechts door enkelen ervaren. Maar God heeft ons laten zien dat het binnenkort voor velen zal zijn, en daarna voor allen die Christus volgen als Zijn discipelen. Op dit moment zien we dat de oogst rijp wordt. In Matteüs 13 lezen we hoe graan en onkruid naast elkaar groeiden. Jezus zei dat het zo zou blijven tot de dag van de oogst, wanneer Hij het onkruid zou weghalen en verbranden en het graan in de schuur zou verzamelen. Daar komen we nu dichtbij.

Hij hield hun een andere gelijkenis voor: 'Het is met het koninkrijk van de hemel als met een mens die goed zaad op zijn akker uitzaaide. Terwijl de mensen sliepen, kwam zijn vijand giftig onkruid tussen het graan zaaien en vertrok weer. Toen het jonge gewas opschoot en vrucht begon te dragen, kwam ook het onkruid tevoorschijn. De knechten kwamen de heer des huizes vragen: "Heer, hebt u soms geen goed zaad op uw akker gezaaid? Waar komt dat onkruid dan vandaan?" Hij antwoordde: "Dat is het werk van een vijand." De knechten zeiden tegen hem: "Wilt u dat wij het onkruid weghalen?" Hij antwoordde: "Nee, want dan zouden jullie met het onkruid ook het graan lostrekken. Laat beide samen opgroeien tot aan de oogst, dan zal ik, wanneer het oogsttijd is, tegen de maaiers zeggen: 'Haal eerst het onkruid weg, bind het in bundels bij elkaar en verbrand het. Breng dan het graan bijeen in mijn schuur.'"' (Matteüs 13:24-30)

Het graan en het onkruid worden nu allebei rijp. Ze worden wit, en we zien steeds duidelijker het verschil tussen leugen en waarheid, tussen goed en kwaad, en tussen de kinderen van God en de kinderen van satan. Ik weet zeker dat de ogen van de meesten van jullie de afgelopen jaren zijn geopend door alle gekte in de wereld. Dat zal alleen maar toenemen en toenemen en toenemen, tot de dag van de oogst waarop onze Heer terugkeert. Ik geloof dat

God me geroepen heeft om je voor te bereiden en klaar te maken. Dus: God zegene je, en welkom op deze spannende reis, hier geschreven in mijn cel in het Baker County Detention Center.

Torben Søndergaard,
een discipel van Jezus Christus

1. Bereid Mijn volk voor

Ik wil deze reis graag beginnen in Denemarken, het land waar ik vandaan kom.
In 1995 werd ik een discipel van Jezus, het jaar daarop trouwde ik met mijn fantastische vrouw Lene, en van 1999 tot vandaag ben ik fulltime in de bediening geweest. Eerst als kerkplanter in verschillende steden, her en der in Denemarken, en daarna als evangelist.
Van 2002 tot 2004 was ik vaak op de nationale televisie in Denemarken om het evangelie te verkondigen en voor zieke mensen te bidden. God deed toen veel mooie dingen en veel levens werden veranderd.
Maar van 2005 tot ongeveer 2011 leidde God ons door onze eerste belangrijke woestijnperiode. Het was een tijd van beproeving en lijden, maar ook een prachtige periode met God waarin Hij een nieuw werk in ons leven deed. De laatste negen maanden hier in Amerika herinneren me aan die tijd, maar het is nu veel moeilijker dan toen.
Maar zoals we in de Bijbel zien: toen David tegenover de reus Goliat stond, geloofde David dat hij hem kon doden. Waarom? Omdat David al had gewonnen van een leeuw en een beer. En omdat hij die twee overwinningen al eerder had behaald, had David ook geloof toen hij tegenover deze reus stond.

'Ik heb altijd de kudde van mijn vader gehoed,' antwoordde David. 'Wanneer er een leeuw of een beer kwam om een schaap of een geit uit de kudde te roven, ging ik erachteraan, overmeesterde hem en

redde het dier uit zijn muil. En als hij me wilde aanvallen greep ik hem bij zijn keel en sloeg ik hem dood. Leeuwen en beren heb ik verslagen en die onbesneden Filistijn zal het net zo vergaan, omdat hij de gelederen van de levende God heeft beschimpt! De HEER, die me gered heeft uit de klauwen van leeuwen en beren, zal me ook redden uit de handen van deze Filistijn.' 'Ga dan,' zei Saul tegen David, 'en moge de HEER je bijstaan.' (1 Samuel 17:34-37)

Die eerdere gevechten in ons leven bereiden ons voor op de volgende grote strijd, die ons ook zal voorbereiden op nog grotere strijd. Mijn vrouw en ik, en vele andere gelovigen, hebben dit herhaaldelijk ervaren. Het is de reden waarom we zelfs nu nog staan en in God geloven. Een sterkere relatie met God, een vernieuwd denken en een groter begrip van wat het betekent om een discipel van Christus te zijn, zullen het resultaat zijn. Ja, we geloven dat we door dit alles veel waarheid zullen leren.
Jaren geleden deed God veel nieuwe dingen tijdens een moeilijke periode in ons leven. Op een dag zei Hij tegen me: 'Torben, we hebben pioniers nodig. Begin een pioniersschool.'
Vanuit deze woorden ontstond onze gratis Online Pioneer School, die nu door tienduizenden mensen is gevolgd, in vele talen is vertaald en waardoor duizenden levens zijn veranderd.
Uit de Online Pioneer School zijn veel nieuwe dingen ontstaan: we reisden de wereld rond, organiseerden trainingsweekenden en startten ook fysieke trainingsscholen. Er werd een beweging geboren die nu nog steeds over de hele wereld groeit. De afgelopen vier jaar was ik in Amerika en kon ik het land niet uit. Toch zijn er in die tijd Pioneer Training Schools geweest in meer dan dertig landen: in Polen, Spanje, Duitsland en de rest van Europa, maar ook in Rusland, Oekraïne, Kazachstan en andere voormalige Sovjetlanden, en in Nieuw-Zeeland en Argentinië. Ja, overal ter

wereld groeit de beweging. Sinds 2016 hebben we ook drie films uitgebracht die door miljoenen mensen zijn bekeken, en boeken die in meer dan dertig talen zijn vertaald.

God was aan het werk; we hebben prachtige vrucht gezien in die bizarre woestijnperiode. Wereldwijd zijn veel mensen bevrijd om Christus te volgen en dagelijks vrucht te dragen. We geloven oprecht dat Jezus dezelfde is, gisteren, vandaag en tot in eeuwigheid. En áls Hij gisteren, vandaag en tot in eeuwigheid dezelfde is, dan is ook de Heilige Geest vandaag en tot in eeuwigheid dezelfde. Wat we in het boek Handelingen lezen over de vroege kerk en hun leven, is vandaag nog hetzelfde. Het is dezelfde Heilige Geest, dezelfde kracht, hetzelfde evangelie, dezelfde vrucht en dezelfde vervolging. De waarheid die God in die tijd openbaarde, heeft me op de been gehouden.

In 2015 vestigden we het Jesus Hotel in Denemarken. De bekende Deense voetballer Peter Rasmussen was enkele jaren eerder door onze video's tot geloof in Jezus gekomen. Hij kocht een minihotel dat we als trainingsschool konden gebruiken, en in die tijd begon het te groeien, toen we onze eerste film uitbrachten: *The Last Reformation: The Beginning*. Er kwamen mensen uit heel Europa en uit de rest van de wereld naar ons toe om getraind te worden om als discipelen van Christus te leven. Dat was prachtig om te zien.

Terwijl de bediening van het Jesus Hotel groeide, vroeg de Deense televisie of ze me mochten volgen en een programma mochten maken over bekering, en over hoe mensen door geloof kunnen wandelen en kunnen leven zoals wij. Zoals de Bijbel zegt, had ik alerter moeten zijn: de wereld zal ons haten, zei Jezus, en we worden opgeroepen om op onze hoede te zijn. Maar ik had tot dan toe alleen positieve ervaringen met de Deense televisie, dus ik was niet op mijn hoede en zei ja. De anderhalf jaar daarna filmden ze wat we deden.

Alles kwam in een stroomversnelling – in positieve zin. Het Jesus Hotel en de trainingsschool waren zo'n succes dat er mensen van over de hele wereld kwamen. Maar met die groei kwam ook de vervolging.

De brandweer kwam ons controleren. De politie kwam onze paspoorten controleren, omdat ze gehoord hadden dat er immigranten zonder papieren bij ons werkten. Daarna kwamen de brandweerinspecteur, de voedsel- en warenautoriteit en nog talloze anderen langs, allemaal omdat ze dachten dat er iets mis was. Maar alles was in orde. Na korte tijd werd de plek echter te klein voor ons.

De voetballer Rasmussen vond een grotere plek die we konden overnemen: een oude kostschool van ruim vijfduizend vierkante meter. We verhuisden erheen en ontvingen daar mensen uit meer dan vijfendertig landen tegelijk voor onze bijbelscholen. We hadden een twee maanden durende 'Luke 10 School' én daarnaast een drie weken durende Pioneer Training School.

Toen begon de vervolging nog meer toe te nemen en werd het steeds persoonlijker. Op een gegeven moment kwamen er overheidsfunctionarissen langs die onze kinderen wilden zien en met hen wilden praten.

Het gebeurde vlak na een mannenreis die ik had geleid. Een van onze trainingsscholen nam mannen mee op een tocht. We liepen zestien kilometer het bos in en sliepen buiten. Terwijl we kampeerden, slachtten we de kippen die we hadden meegenomen en aten ze als avondeten. We aanbaden God en brachten tijd met Hem door, sliepen en gingen weer naar huis. Het was een goede survivaltocht voor mannen, gericht op verbondenheid en op Jezus.

Maar een paar dagen later kwamen er twee vrouwen van de gemeentelijke overheid naar ons huis, die met mijn dochters

wilden praten. Waarom? Omdat ik op mannenreis was geweest en daarbij een kip had geslacht.
'Maar er is niets illegaals aan het slachten van een kip,' zei ik tegen hen.
'Nee, maar we moeten toch met je dochters praten.'
'Ja, maar er is niets mis met het slachten van een kip. Het is niet illegaal om kippen te eten.'
'Nee, maar we moeten toch met jullie dochters praten.'
'Maar onze dochters waren niet mee. Het waren alleen mannen. Het was een mannenreis,' zei ik.
'Ja, maar we moeten toch met jullie dochters praten.'
Het klopte allemaal niet, en we werden bang dat ze onze dochters zouden meenemen. Een van de belangrijkste redenen voor het bezoek was onze beslissing om onze dochters thuisonderwijs te geven. Dat was in Denemarken niet gebruikelijk; in die tijd waren er in heel Denemarken maar ongeveer vierhonderd kinderen die thuisonderwijs volgden. Vanwege het bezoek stopten we met het thuisonderwijs en plaatsten we onze dochter op een christelijke privéschool, in de hoop dat de overheid ons daardoor met rust zou laten.
Toen, in januari 2019, barstte alles los. De Deense televisie, die ons al anderhalf jaar volgde, kwam met drie programma's. Dit was het grootste televisiestation van Denemarken, de staatstelevisie, en nu zonden ze drie programma's over ons uit op primetime, en die waren behoorlijk slecht. Vanaf dat moment ging het razendsnel. Ik was niet alleen die drie keer op televisie in die maand, maar meer dan zeventien keer in de drie weken daarna. Naast de programma's die ze maakten, was ik herhaaldelijk op het nieuws en in andere programma's, en ook kranten schreven erover.
Deze programma's waren kwaadaardig en manipulatief, ontworpen om angst te zaaien bij mensen en om mij persoonlijk

aan te vallen. Na elk programma werden politici en overheidsfunctionarissen geïnterviewd en spraken ze over hoe ze mij een halt moesten toeroepen, hoe het land wetten nodig had om me tegen te houden. Het was op zoveel manieren manipulatief. Ze probeerden ons bijvoorbeeld in die programma's te koppelen aan andere bedieningen die vreselijke dingen hadden gedaan.
Een voorganger had jaren geleden in de gevangenis gezeten voor misbruik. Dat was toen groot nieuws. Een andere evangelist had een aantal zeer slechte affaires gehad, ook dat werd groot nieuws in Denemarken. En nu zetten ze mij naast deze mannen, ook al had ik er niets mee te maken.
Na ieder programma stroomden honderden haatmails binnen. Ik kreeg berichten als: 'Torben, je moet weer naar de gevangenis' – maar ik had nog nooit in de gevangenis gezeten. 'Torben, je moet stoppen met het misbruiken van vrouwen' – maar het waren andere predikanten die dat hadden gedaan.
Televisiekijkers konden niet onderscheiden wie wie was in de uitzendingen.
Een deel van de show over demonen en bevrijding werd zo gemonteerd dat het een totaal ander beeld gaf van wat er werkelijk gebeurt als mensen worden bevrijd. Ze zetten het geluid harder en lieten de bevrijding er verschrikkelijker en afschuwelijker uitzien dan die was, zonder ooit de vreugde en de vrijheid te laten zien die erop volgden. In plaats daarvan lieten ze het lijken alsof mensen door die ervaring geestelijk werden misbruikt. Door die bevrijdingen werd ik gebrandmerkt als kindermishandelaar.
Samen met die programma's en het nieuws slaagden ze erin de mentaliteit van de Denen te veranderen, waardoor het voor ons vreselijk moeilijk werd om onze bediening voort te zetten. Er werd steeds meer gesproken over nieuwe wetten die nodig zouden zijn om mensen te beschermen tegen bedieningen als de onze.

Er werd ook gesproken over het geven van meer bevoegdheden aan de kinderwelzijnsorganisaties, zodat ze kinderen konden weghalen uit gezinnen die schade ondervonden van de 'praktijken' van onze bediening.
Het is moeilijk uit te leggen hoe duister en kwaadaardig het was, vooral toen ze begonnen te spreken over het weghalen van kinderen. We waren bezorgd en bang dat ze onze kinderen zouden meenemen.
Op 9 januari 2019 was het programma dat die avond werd uitgezonden zo slecht dat alles donker werd voor me toen ik het zag. Ik dacht: 'Ik ben er geweest. Ik ben er geweest. Het is voorbij. Ik kan nooit meer in de bediening staan. Niemand zal me ooit nog serieus nemen.'
Er brak iets diep in me en ik was radeloos. Ik weet nog dat ik naar een veld vlak bij ons huis rende, huilend en schreeuwend tot God: 'God, hoe kan dit gebeuren?'
En daar gebeurde er iets. God zei tegen me: 'Torben, kijk naar Mij.'
En ik dacht: 'Wat?'
'Kijk naar Mij. Ja, je bent op de nationale televisie voor iedereen te zien, in het slechtst denkbare licht, maar kijk naar Mij. Ik hing naakt aan het kruis.'
Die avond beleefde ik het ergste wat ik ooit had meegemaakt, maar het was niets vergeleken met Jezus die naakt aan het kruis hing genageld.
Diezelfde avond hadden we een samenkomst waar een vriend vertelde over Jezus en lijden. Hij zei: 'Torben, mensen hebben een sterkere band met elkaar in pijn dan in vreugde. Stel dat een vrouw een kind heeft verloren. De mensen om haar heen kunnen dan zeggen: "We begrijpen het, we leven met je mee." Maar als ze een andere vrouw ontmoet die ook een kind heeft verloren, dan hebben die twee een band en begrijpen ze elkaar op een manier

die de rest van ons nooit zal kunnen voelen.'
'Of mensen die een oorlog hebben meegemaakt,' vervolgde hij. 'Als iemand een oorlog heeft meegemaakt en daarin een vriend heeft verloren, en hij ontmoet later iemand anders die ook een oorlog heeft meegemaakt en een vriend heeft verloren – zelfs als het niet dezelfde oorlog was – dan kunnen ze zich toch met elkaar verbinden op een manier die niemand anders kan. Waarom? Omdat je je beter kunt verbinden met iemand in pijn en lijden dan met iemand in vreugde en goede tijden.'
Dit plaatste alles in een nieuw perspectief. Ik zag in een nieuw licht wat Jezus had meegemaakt en wat het voor Hem betekende toen Hij aan het kruis stierf. In Hebreeën 12:1-3 lezen we:

Nu wij door zo'n menigte geloofsgetuigen omringd zijn, moeten ook wij de last van de zonde, waarin we steeds weer verstrikt raken, van ons afwerpen en vastberaden de wedstrijd lopen die voor ons ligt. Laten we daarbij de blik gericht houden op Jezus, de grondlegger en voltooier van ons geloof: met de vreugde voor ogen die voor Hem in het verschiet lag, heeft Hij het kruis verdragen en de schande ervan aanvaard, en heeft Hij Zijn plaats ingenomen aan de rechterzijde van de troon van God. Laat tot u doordringen hoe Hij standhield toen de zondaars zich zo tegen Hem verzetten, opdat u niet de moed verliest en het opgeeft. (Hebreeën 12:1-3)

Die 9 januari werd uiteindelijk een bijzondere tijd met Jezus. Maar op 24 januari veranderde alles, toen een vriend me belde om te vertellen hoe ernstig de situatie voor ons was. Ik wist meteen dat we Denemarken moesten verlaten. In twee dagen tijd namen we afscheid van de mensen die ons het meest dierbaar waren en van Lenes ouders – mijn ouders waren een paar jaar eerder overleden – en vertrokken we uit Denemarken naar Amerika.

Ik was in shock toen we aankwamen op Amsterdam Airport Schiphol, voor de overstap richting Amerika. Alles was zo snel gegaan. Ik kon niet begrijpen hoe dit had kunnen gebeuren. Ik was er zo trots op dat ik Deen was. Ik had meer dan twintig jaar in vijfenveertig landen gereisd voor de bediening en had nog nooit zulke problemen gehad.

Ja, ik had net als anderen vervolging meegemaakt.

Ja, er waren mensen die tegen me waren en leugens verspreidden. Maar ik had nog nooit iets van dit niveau meegemaakt, en ik kon niet bevatten dat het zover had kunnen komen.

Als mensen een paar maanden eerder tegen me hadden gezegd: 'Torben, had je je ooit kunnen voorstellen dat het zover zou komen dat je je land moest ontvluchten vanwege vervolging om het evangelie?' dan zou ik hebben gezegd: 'Nee, niet Denemarken! Denemarken is een goed land. Dat zal hier nooit gebeuren.'

Maar het gebeurde, en daarom verlieten we Europa en gingen we naar Amerika.

Nog steeds in shock bad ik tot God, en Hij sprak opnieuw tot me. (Ik wil hier graag aan toevoegen dat ik de woorden 'God sprak tot mij' niet lichtvaardig gebruik, en dat het niet zo is dat ik vaak de stem van God hoor. Dit was geen hoorbare stem, maar ik heb geleerd om Zijn zachte, stille stem te herkennen – soms weet je het gewoon.) Hij zei: 'Ik stuur je naar Amerika om Mijn volk klaar te maken, want Mijn volk is niet klaar voor wat komen gaat. Mijn volk is niet klaar voor wat er over Amerika komt, dus stuur Ik jou om hen te helpen voorbereiden.'

Op 26 januari kwamen we aan op Hartsfield-Jackson Atlanta International Airport in Atlanta, Georgia. Ik weet nog hoe nerveus we waren. We waren in een nieuw land en hadden nog niet besloten of we asiel zouden aanvragen. We moesten gewoon weg, en we hoopten dat het op de een of andere manier

zou luwen, zodat we terug konden naar Denemarken.
Vier jaar later zit ik hier in het Baker County Detention Center, opnieuw in shock en verbaasd, denkend: 'Hoe kan dit allemaal gebeuren?'
De wereld is inderdaad aan het veranderen, en ik weet niet wat er komen gaat. Toch wil ik zeggen: ik kan daarmee leven. Toen ze me in hechtenis namen, had ik geen idee hoe bizar deze reis zou worden en dat ik hier nu nog zou zitten. In veel opzichten ben ik blij dat ik dat niet wist, want het zou te zwaar voor me zijn geweest.
Ik heb geleerd om dag voor dag te leven, zoals Jezus zei in Matteüs 6:31-34:

Vraag je dus niet bezorgd af: Wat zullen we eten? of: Wat zullen we drinken? of: Waarmee zullen we ons kleden? – dat zijn allemaal dingen die de heidenen najagen. Jullie hemelse Vader weet wel dat jullie dat alles nodig hebben. Zoek liever eerst het koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, dan zullen al die andere dingen je erbij gegeven worden. Maak je dus geen zorgen voor de dag van morgen, want de dag van morgen zorgt wel voor zichzelf. Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad. (Matteüs 6:31-34)

Ja, elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad. Daarom moeten we leren ons geen zorgen te maken, maar in plaats daarvan het Koninkrijk van God te zoeken, sterk te blijven in ons geloof en te leren dat God alles onder controle heeft. Dat is niet altijd gemakkelijk. Het betekent loslaten en alles dagelijks aan God geven.
Terwijl ik dit aan jullie schreef, hoorde ik lawaai buiten mijn celdeur. Ik ging naar buiten om te kijken wat er aan de hand was, en daar was een gevecht. Meestal zijn de gevechten hier niet fysiek; het blijft bij schreeuwen en schelden. (Ik ben bij drie van

zulke confrontaties betrokken geweest – niet dat ik schreeuwde, tierde en vloekte zoals zij, maar mensen gingen tegen mij tekeer.) Maar vandaag was ik getuige van een fysiek gevecht.

Het eindigde ermee dat iemand een ander op zijn hoofd sloeg. Vier bewakers kwamen binnen en we werden allemaal in onze cel opgesloten.

Zes en een half uur later mochten we er weer uit, omdat het etenstijd was. Maar korte tijd later ging de insluiting opnieuw in, vanwege een ander gevecht. Ik hoorde lawaai, ging naar buiten en zag dat een van mijn vrienden uit zijn hoofd bloedde nadat een andere man op hem was gesprongen. Ze kwamen binnen en sloten ons op voor de rest van de dag. Dit is net gebeurd. Wat een leven. Nu zitten we opgesloten en hebben we de rest van de dag geen toegang tot het celblok om te bellen of iets anders te doen. Ik heb een schets gemaakt waarop je kunt zien waar ik ben.[2]

Ik zit momenteel in een tweepersoonscel in het B-gedeelte van deze gevangenis, die wordt gerund door ICE en immigratiezaken behandelt. De gevangenis heeft in totaal 512 bedden, verdeeld over een A- en een B-gedeelte. Elk gedeelte heeft acht celblokken met elk 32 bedden, sommige met cellen voor vier personen en andere met cellen voor twee. In mijn celblok zijn zestien tweepersoonscellen, acht op elke verdieping.

De celblokken zijn toegankelijk via een centraal plein in het gebouw, waar op de begane grond een beveiligingsruimte is van waaruit het personeel ons via camera's en ramen in de gaten houdt. We hebben meestal geen contact met gevangenen uit andere celblokken, omdat alles zich binnen ons eigen celblok afspeelt en de deuren gesloten blijven. Ik heb de celblokken in mijn tekening gelabeld als B1, B2, B3, B4, B5, B6, B7 en B8.

Toen ik hier voor het eerst aankwam, zat ik in isolatie in B7, daarna ging ik naar B8, en nu zit ik al zes en een halve maand in B6.

Er hangt een televisiescherm net buiten mijn cel in het celblok; ik kijk ernaar door het raampje van mijn celdeur. Dat is een marteling voor me geweest.
In de gemeenschappelijke ruimte van ons celblok staan vier metalen banken waar mensen kunnen kaarten, en twee computers waarmee je kunt videobellen. Er zijn twee automaten, als ze werken; een ervan is nu kapot. Bij de ene kun je snoep en chips krijgen, bij de andere toiletpapier en een veiligheidstandenborstel. Aan de muur hangen twee telefoons en een computer die dienstdoet als winkeltje, waar je kleine artikelen kunt bestellen; die worden twee keer per week gebracht. Als we niet in afzondering in onze cel zitten, staan de celdeuren open en kunnen we het celblok op. Maar in isolatie zitten we de hele dag opgesloten en krijgen we eten door een gat in de deur.
Dit is waar ik ben. Het is heel onwerkelijk om mee te maken. Ik had zoiets nooit verwacht. Ik heb nooit problemen gehad met de wet. Jezus heeft mijn leven veranderd toen ik een tiener was. Maar vervolging is echt. Lijden is echt, en net zoals ik in Denemarken heb geleerd, zo heb ik door mijn lijden omgang met Christus ervaren.
In Amerika heb ik door mijn lijden een nog diepere omgang met Christus ervaren, niet alleen met Hem maar ook met Zijn Woord. Zoals ik in de inleiding al zei, is een derde van het Nieuwe Testament in de gevangenis geschreven. Als je het leest terwijl je zelf vastzit, valt alles op een bijzondere manier op zijn plek.